

Obituari **Jordi Mancebo** Sempre era un plaer conversar amb ell, entre pintures i pinzells, de pensaments abstractes, llum, color i forma.

El doctor que pintava constel·lacions blaves

Daniel Berdala

El doctor Jordi Mancebo, a l'estudi El Gimnàs de les Arts.

DANIEL BERDALA
 Barcelona

Negre fosc, gris, la imatge es va aclarint fins a tenir llum. Obro els ulls i desperto de la sedació, estic entubat i sense saber què m'ha passat. Recordo un senyor amb cabells blancs que semblava anar al gra i vaig pensar: «¡Aquest aquí mana!». Era el doctor Jordi Mancebo, i jo era un dels malalts de la primera onada de Covid-19 que el març del 2020 se'n va sortir gràcies a l'equip de metges de l'uci de Sant Pau i al seu responsable, l'amic Jordi Mancebo. Em vaig recuperar i vaig poder tornar al meu estudi de pintura a fer el que millor sé fer: pintar, a partir de l'experiència del que havia viscut.

Uns mesos més tard, la meua parella, la periodista Núria Fer-

ré, va entrevistar el doctor Mancebo a Betevé i gairebé es posen a plorar en directe quan la Núria li va explicar que ell m'havia salvat la vida. El vaig convidar una tarda al meu estudi, on la Núria i jo l'esperàvem, per brindar per la vida. Era un home molt discret, amb la mirada molt viva, sempre escoltant el que li deies. Va venir una segona vegada, jo li parlava de pintura, ell m'observava i me'n donava la seva opinió, sempre molt prudent. Em va explicar que venia d'una família humil, que tenien un taller i que l'olor de l'aiguarràs que utilitzo per pintar li era pròxima i familiar, el transportava a la infància. Ell anava amb metro, però, com que érem veïns, vaig acabar portant-lo amb moto, i pujar-hi crec que li feia una gràcia tremenda. M'explicava que el seu equip estava molt cansat, que necessitaven un descans. Li vaig

posar una bata, però no de metge, sinó de pintor, i colors i pinzells al davant, i una tela. Aquell dia va pujar a la moto emportant-se una pintura que recordo amb uns aires *mironians*, amb unes constel·lacions blaves, que eren les que tenia dins del seu cap. Sempre era un plaer conversar amb ell, entre pintures i pinzells, de pensaments abstractes, llum, color i forma.

Les trobades a El Gimnàs de les Arts, el meu estudi, eren com trobades furtives, on la conversa fluïa i eren molt interessants. De vegades s'hi incorporaven altres amitats, i la tertúlia s'ampliava. Tot sempre resultava fàcil i agradable.

Fa uns mesos em vaig trobar el Jordi pel barri i el vaig convidar a dinar, però em va explicar -m'ho va dir amb un somriure- que venia del notari. Li havien detectat un càncer i ho volia deixar tot lligat. Vam continuar trobant-nos, aprofitant tot el temps de les converses, perquè de sobte ja no teníem més crèdit, sabem que les nostres trobades s'acabarien ben aviat. L'última visita la vaig fer jo, a casa seva, on havia penjat al passadís unes pintures d'una sèrie d'equilibristes que m'havia comprat, en què parlo precisament de com de bèstia és la vida quan et fa avançar per la corda fluixa.

Ens vam anar enviant missatges, d'ànims i amitat, fins dimarts passat, quan des de Sardenya, on estava de vacances amb la família, li vaig enviar imatges de paisatges de l'illa, amb la promesa d'un brindis ben aviat. Ell em va contestar amb unes emoticones divertides i alegres, i aquestes van ser les últimes notícies que vaig tenir del Jordi fins que vaig saber que ens havia deixat.

Soc afortunat d'haver-lo conegut i d'haver disfrutat de la seva energia. M'agrada saber que el meu estudi ha sigut aquest últim any el seu lloc de refugi. Encara el veig arribant i deixant la motxilla, en qualsevol lloc. Se sentia com a casa i això ha sigut un plaer immens. Penso que ell sempre anava uns passos més endavant de tothom, i ara també. Et trobarem a faltar, Jordi. Una forta abraçada, amic. ■